

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XXXII. Statura & habitus corporis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

xerat, futurum sibi in Societate regenda successorem.

XXXII.
*Statura &
habitus
corporis.*

Erat Ignatio statura infra mediocrem, oris maiestas, ut plurimum grauis, & in se collecta. Vbi foret benevolentiae edenda species, emicabat cor totum ex facie; soloque occurfu, vel accessu plus afflabat hilaris animi, quam aliorum exquisita propensi affectus significatio. Scribit Eleutherius Pontanus, cui fuit diu notissimus, cum in conspectum se daret, mox ad grauitatem ac modestiam composuisse circumstantes; sibi vero delicti cuiuspiam conscios non sustinuisse illius praesentiam, nec ausos vultum contueri; splenduisseque illius faciem. Quod in sene attrito, & emaciato, indicabat aliquid natura superius; color ei in oliuatum; acres oculi, & viuaces; frons ampla, nasus in summo tantisper eminent, deorsum ad nares planior; caluities capitis, & ex contracto quondam cruce, incessus aliquantum notabilis: temperies indolis mirè ardens, sed virtutis imperio ita edomita, ut pituitosam magis medici dicerent. Eam tamen naturam corporis compositionem ad nutum omnem summæ rationis, sic docuerat effingi, ut ubique affectum æqualiter crederes, nullo præ cæteris instinctu agi, quod æquè motibus præiret omnibus, à nullo traderetur. Quæ meram viuentis ac spirantis effigiem referat pictura nulla est, præter eam quam Alexander Criuellus Mediolanensis, qui post sacra purpura est ornatus, furtiua pictoris opera ex eo duci iussit, secum interim familiariter colloquente, planèque piæ fraudis ignato: nam quæ ex mortuo, & collapsa iam forma ductæ sunt, non reddunt animi spem, illamque potissimum oris dignitatem, & luminum vigorem, eius maximè proprium. Romæ tamen habemus opus Iacobini Conti pictoris excellentis, ex vultu quidem mortui exceptam, sed ex viuentis perfectam imagine, quam tenebat is pictor animo impressam, quod esset solitus apud eum peccata deponere, eumque sapius videre: habetur hæc omnium maximè germana, quod & sit vltima, & doctæ manus penicillo expressa.

XXXIII.
*Qui sensus
sociorum in
obitu Ignatij.*

Iam quod ait Polancus Romæ nostros morte Ignatij, delibet os magis teneriore sensu pietatis, quam mœrore afflictos, etiam amantissimi eius essent, eoque vnicè Societatem niti persuasum haberent; idem potuit de aliis omnibus extra urbem sociis scribere, ubi primum ad illos Ignatij obitus peruenit. Videbatur iis lacrymarum dolore, & luctus diffidentia interdictum, quasi nec patris, nec tutoris, nec boni vllius iacturam fecissent. Omnium animos occupauit, gratulatio imprimis lætissima coronatæ demum condigna gloria tanti viri sanctimoniam, & laboris; confidentia deinde tanto certioris ab eo praesidij, quanto iam altior Deoque propinquior, & Societatis labores esset inspecturus, & iis facillè opitulaturus. Vtriusque affectus excepta statim sunt non ambigua pignora; nam quo Romæ momento obierat, matronæ nobili visendus, Bononiæ adstitit. Fuit hæc Margarita Gillia Societati plurimum addicta, totaque in iuuandis pauperibus, in precatione, in templis, & nosocomijs. Huius cubiculum die Iulij 31. mane repentino